

VOORWOORD

PRACHT, PRAAL EN TWEE ELEKTRISCHE KAMELEN

In 1912 had 's werelds meest luxueuze schip een voor die tijd hypermoderne fitness aan boord. Je leest het goed: de beroemde Titanics eerste klas passagiers konden dagelijks tussen 9u en 18u in de gymcabine terecht voor een verkwikkende workout op twee mechanische fietsen, een roeimachine, een klimrek met boksbal, een aangedreven paard en ditto kamelen -kwestie van de edele rijkunst zelfs met zeebenen te blijven beheersen. Een slordige 110 jaar later hoort een fitnessabonnement bij het basispakket van de gemiddelde mens, en associëren we kamelenritjes met het lekker foute kantje van toerisme. Google "meme camel couple" en je snapt wat ik bedoel. Wat ooit luxe was, is dagelijkse kost geworden, en omgekeerd. Het nieuwe chic ligt in slow living, de tijd nemen om te genieten, om na te denken, om te hebben en om simpelweg te zijn. Lang voor massaproductie een ding was, waren duurzaamheid en tijdloosheid de enige optie. Spullen werden speciaal met oog op de gebruiker ontworpen, ontwikkeld om een leven en langer mee te gaan. Vandaag is die personalisatie opnieuw aan zet, zij het in doorgedreven zin -luxe rijmt nu eenmaal met uitspatting. Hotels zijn altijd een goede indicatie geweest van wat leeft en 's werelds meest begeerde luxebastions -denk La Mamounia in Marrakech, Le Lutetia in

Parijs, La Réserve Ramatuelle aan de Côte d'Azur en het Ritz in Barcelona- hebben zich na enkele woelige jaren heruitgevonden. Ze zetten vandaag meer dan ooit in op emotie, ervaring en service op maat -de woorden "concierge service" waren nog nooit zo populair. Eenzelfde fenomeen in mode, beauty en lifestyle, waar maatwerk de scepter zwaait. Zelfs gezichtscremes worden tegenwoordig op basis van je DNA ontwikkeld. Over gezichten gesproken: we kijken in dit nummer jaloers mee over de schouders van kunstenaars die zichzelf de luxe van een ongefilterde visie gunnen, van meester-juweliers die verder kijken dan glitter en glam en hun creaties liever authentieke verhalen influisteren, van artiesten die in het post-ratrace tijdperk de ultieme vorm van luxe herkennen in respect. Respect voor ieders wensen, voor ambachten, voor volgende generaties, voor de fragiele natuur, en voor de gestolen momentjes in een vaak zo jachtig leven. Dit nieuwe type luxepaardje, niet elektrisch noch voorzien van bulten, zie ik zo snel nog niet het onderwerp van een meme worden. En nu we het toch weer over dat laatste hebben: neem even de tijd om eerder besproken Google tip op te volgen. Je lacht je een bult, en wat mij betreft is lachen de ultieme vorm van weelde.

—Isabelle Vander Heyde

Foto's, Justin Paquoy, La Mamounia, Fabrice Somyn. Mourning through the day.

Little Link

Maison De Greef
1848